

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 565/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. K., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 97/2014 z 19. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá bola na podklade výzvy ústavného súdu doplnená podaním právneho zástupcu sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 1. októbra 2014, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 97/2014 z 19. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 50/2009 z 10. novembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 6/2010 z 2. marca 2010 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. V ďalšom sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 9/2014 z 25. marca 2014 tak, že návrh zamietol ako nedôvodný podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Nosnou argumentáciou sťažovateľa v podanej sťažnosti bol postup všeobecných súdov v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku – obnove konania, ktoré ako dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku nepripustili aplikačnou praxou všeobecných súdov, ktorej východiskom bola rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), zmenu „... *pri posudzovaní rozsahu trestného činu v drogových veciach... ktorá by vo veci mohla privodiť iné rozhodnutie a v čase rozhodovania súdu neboli súdu, a ani sťažovateľovi, známe*“. Sťažovateľ vo svojom písomnom podaní doručenom ústavnému súde 2. septembra 2014 predovšetkým podrobne rozviedol skutočnosti, na podklade ktorých všeobecné súdy nesprávnym výpočtom rozsahu trestného činu, ktorého sa dopustil, ustálili trestnoprávnu kvalifikáciu skutku aj podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, namiesto § 171 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, v dôsledku čoho by mu bol uložený miernejší trest, resp. trest odňatia

slobody v nižšej výmere, než aký mu bol vymeraný. V konkrétnostiach konštatoval, že „... pri stanovení hodnoty v mojom byte zaisteného metamfetamínu sa nepoužije metodika KEÚ PZ, ktorá je v rozpore so zákonom, ale sa použije návod NS SR uvedený v jeho rozsudku zo dňa 27.11.2012 Sp. zn. 4 Tdo/32/2012 ako novom dôkaze. V zmysle tohto návodu t. j. použitia jednoduchého matematického vzorca... sa dá zistiť, že skutočná hodnota 20,973 gramov 70 % metamfetamínu zaisteného dňa 19.02.2009 v mojom byte v Trnave pri cene 19,92 – 53,11 EUR za 1 gram 70 % metamfetamínu (čo je stanovená NPJ pre rok 2009 pre západoslovenský región) nie je 2569,70 – 7719 EUR (čo je suma stanovená pôvodne), ale je 417 – 1113 EUR. A keďže táto suma t. j. 417 – 1113 EUR spolu so sumou 252,30 – 756,96 EUR... predstavuje sumu 669,30 – 1869,69 EUR je úplne jasné, že trestný čin podľa § 172 ods. 2 písm. E trestného zákona som nespáchal, pretože táto suma za celkové množstvo v mojom byte zaistených drog nenapĺňa kvalifikačný znak tohto trestného činu, ktorým je väčší rozsah t. j. suma 2660 EUR.“. Inými slovami, sťažovateľ poukazom na rozhodovaciu činnosť tak najvyššieho súdu – napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Tdo 32/2012, ako aj okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 T/75/2012 sa domáha toho, aby všeobecné súdy pripustili ako dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku skutočnosť skôr neznámu, ktorá je spôsobilá privodiť preň priaznivejšie rozhodnutie v jeho právoplatne skončenej trestnej veci v podobe miernejšieho trestu odňatia slobody, než ktorý mu bol uložený. Touto novou skutočnosťou je iná rozhodovacia činnosť všeobecných súdov, resp. zmenená rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v porovnateľných trestných veciach.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 6Tos/97/2014 zo dňa 19.6.2014 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/97/2014 zo dna 19.6.2014 sa zrušuje.

Sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní... náhradu trov konania si uplatňuje... za 2 úkony právnej pomoci... “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

7. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.), zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné

garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Taktiež z jeho obsahu vyplýva, že neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

8. Krajský súd v uznesení sp. zn. 6 Tos 97/2014 z 19. júna 2014 v podstatnom uviedol:

„Okresný súd uviedol ďalej, že obnova konania je mimoriadnym prostriedkom na dosiahnutie nápravy nesprávneho rozhodnutia, a to iba v prípade, ak k takémuto nesprávne rozhodnutiu dospeli súdy na základe dokazovania z vykonaného bez takých dôkazov alebo skutočností, ktoré súdu neboli v čase rozhodovania známe. Prípadne nesprávny právny názor súdov rozhodujúcich vo všetkých stupňoch alebo existencia iného právneho názoru iného súdu v inej veci, nie je takou novou skutočnosťou, na základe ktorej by bolo možné rozhodnúť o povolení obnovy konania. Okresný súd považoval za dôležité zdôrazniť, že nemohla byť predmetom rozhodovania súdu v tzv. obnovovacom konaní otázka, či právny názor I. stupňového i odvolacieho súdu je správny. Došlo by tak k porušeniu ústavného princípu práva na zákonného sudcu, ako aj i k porušeniu princípu dvojinštančnosti súdneho konania. Niet právnej normy, ktorá by dovoľovala I. stupňovému súdu bez existencie nových dôkazov, alebo skutočností prehodnotiť právny názor odvolacieho súdu a v tejto súvislosti i zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu. Riadiac sa vyššie uvedenými závermi preto okresný súd konštatoval, že odsúdený v obnovovacom konaní nepreukázal existenciu nových dôkazov, alebo skutočností tak ako to vyžaduje ustanovenie § 394 Trestného poriadku. Rovnako tak okresný súd rozhodol, že výkon trestu odsúdenému neprerušuje, pretože u neho nezistil podmienky pre povolenie obnovy konania.

Proti tomuto uzneseniu si zahlásil sťažnosť odsúdený L. K., ktorú odôvodnil v podstate zhodnými skutočnosťami ako svoju žiadosť o povolenie obnovy konania.

Krajský súd podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného L. K. nie je dôvodná.

Krajský súd plniac prieskumnú povinnosť v zmysle vyššie citovaného ustanovenia v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní návrhu na povolenie obnovy konania so žiadosťou o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody postupoval striktne podľa

príslušných ustanovení Trestného poriadku a dospel k správneému záveru, že v tomto prípade nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci.

Krajský súd konštatuje tiež, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia rozviedol všetky významné právne skutočnosti, ktoré ho viedli k takémuto rozhodnutiu.

Krajský súd sa s týmito právnymi skutočnosťami, ako aj právnymi úvahami v plnej miere stotožňuje a osvojuje si ich.

Bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah aj krajský súd len zdôrazňuje, že subjektívna domnienka odsúdeného, že jeho konanie nebolo správne kvalifikované len na základe tej skutočnosti, že iný súd, či už okresný, krajský alebo najvyšší v inej trestnej veci postupoval pri zisťovaní kvalifikačných znakov odlišne, nie je novou skutočnosťou v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Krajský súd preto v zmysle § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol sťažnosť odsúdeného L. K. proti citovanému uzneseniu okresného súdu, pretože ju nepovažoval za dôvodnú.“

9. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Nt 9/2014 z 25. marca 2014 považoval ústavný súd poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia:

„Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončí/o trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 395 Trestného poriadku obnova konania v neprospech obvineného je vylúčená, ak

- a) trestnosť činu zanikla,*
- b) sa na trest vzťahuje amnestia prezidenta Slovenskej republiky,*
- c) obvinený zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho.*

Podľa § 396 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku

1) Obnovu konania možno povoliť len na návrh oprávnenej osoby.

3) V prospech obvineného môžu návrh na povolenie obnovy konania podať okrem obvineného aj osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie. Ak by tak mohli urobiť i proti vôli obvineného, môžu proti jeho vôli podať i návrh na povolenie obnovy konania. Taký návrh môžu urobiť aj po smrti obvineného.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Po preskúmaní podaného návrhu súd zistil, že návrh na obnovu konania podal odsúdený, ktorý je na podanie takéhoto návrhu oprávnenou osobou, návrh smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého je prípustná obnova konania a zároveň nie je obnova konania vylúčená podľa § 395 Trestného poriadku; sú teda splnené formálne predpoklady na meritórne rozhodnutie o žiadosti odsúdeného.

V intenciách vyššie citovaných ustanovení Trestného poriadku súd skúmal, či existujú nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Na základe vyššie uvedených argumentov odsúdeného však nemožno konštatovať existenciu takýchto nových dôkazov alebo skutočností. Odsúdený obšírnym spôsobom vysvetľuje nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov a pri rozhodovaní o vine a treste. Súdu rozhodujúcemu o návrhu na obnovu konania však neprislúcha opätovne hodnotiť správnosť postupu týchto súdov, ani správnosť vyhodnocovania dôkazov a meritórneho rozhodnutia o vine a treste a preto sa správnosťou týchto argumentov odsúdeného nemohol zaoberať.

Obnova konania je mimoriadnym prostriedkom na dosiahnutie nápravy nesprávneho rozhodnutia a to iba v prípade, ak takémuto nesprávnemu rozhodnutiu dospeli súdy na základe dokazovania z vykonaného bez takých dôkazov alebo skutočností, ktoré súdu neboli v čase rozhodovania známe, pričom tieto dôkazy sú dôležité pre rozhodnutie o

vine alebo treste. Prípadný nesprávny právny názor súdov rozhodujúcich vo všetkých stupňoch, alebo existencia iného právneho názoru iného súdu v inej veci, nie je takouto novou skutočnosťou, na základe, ktorej by bolo možné rozhodnúť o povolení obnovy konania. Na tomto mieste je však potrebné opätovne zdôrazniť, že nemohla byť predmetom rozhodovania súdu v tzv. obnovovacom konaní otázka, či právny názor prvostupňového i odvolacieho súdu je správny. Došlo by tak k porušeniu ústavného princípu práva na zákonného sudcu, ako i k porušeniu princípu dvojinstančnosti súdneho konania. Niet právnej normy, ktorá by dovoľovala prvostupňovému súdu (bez existencie nových dôkazov alebo skutočností) prehodnotiť právny názor odvolacieho súdu a v tej súvislosti i zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu. Ústavnú požiadavku, aby orgány verejnej moci konali tak, aby boli po materiálnej stránke naplňované znaky právneho štátu, nemožno realizovať postupom týchto orgánov, ktorý nemá oporu v zákone.

Riadiac sa vyššie uvedenými závermi súd konštatuje, že odsúdený v obnovovacom konaní nepreukázal existenciu nových dôkazov alebo skutočností, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Preto jeho návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol. Zároveň rozhodol, že výkon trestu odsúdeného neprerušuje, keďže u neho nezistil podmienky na povolenie obnovy konania.“

10. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného

súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

11. V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESĽP *Kulnev v. Rusko*, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, *Rudan v. Chorvátsko*, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti

trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

13. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v kontexte aj meritórnych dôvodov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd (v kontexte dôvodov aj okresný súd, pozn.) dôsledne preskúmal sťažovateľovu argumentáciu smerujúcu

k povoleniu obnovy konania v jeho právoplatne skončenej veci, avšak rozhodovacia činnosť iných všeobecných súdov, hoci aj v skutkovo podobných veciach, nie je Trestným poriadkom predpokladaným zákonným dôvodom obnovy konania (podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, pozn.), tak ako to vyplynulo aj z argumentácie okresného súdu „... nesprávny právny názor súdov rozhodujúcich vo všetkých stupňoch, alebo existencia iného právneho názoru iného súdu v inej veci, nie je takouto novou skutočnosťou, na základe, ktorej by bolo možné rozhodnúť o povolení obnovy konania.“, ako aj argumentácie krajského súdu „Bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah aj krajský súd len zdôrazňuje, že subjektívna domnienka odsúdeného, že jeho konanie nebolo správne kvalifikované len na základe tej skutočnosti, že iný súd, či už okresný, krajský alebo najvyšší v inej trestnej veci postupoval pri zisťovaní kvalifikačných znakov odlišne, nie je novou skutočnosťou v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku.“. Existencia nových dôkazov a skutočností vrátane zmeny právoplatne uloženého trestu je úzko spätá so zmenou skutkovej situácie, ktorú v novom svetle podporujú práve nové dôkazy a skutočnosti súdu v predošlom období neznáme. Navyše, k difúznosti rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd stabilne judikuje, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a taktiež nie je možné vnímať jeho postavenie ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

15. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je v plnej kompetencii najvyššieho súdu, ktorý je na túto úlohu zmocnený zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] resp. jeho plénum a kolégiá, keď mu je okrem iných priznaná aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov

a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

16. Napokon, ústavný súd nemôže opomenúť pri svojej argumentácii aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007, z ktorého vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. V naznačených súvislostiach ústavný súd zároveň konštatuje, že si je vedomý tej skutočnosti, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

17. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

18. Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmto napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavnú neopodstatnenosť konštatuje ústavný súd aj pri sťažovateľom namietanému porušení čl. 8 ods. 2 listiny, pretože sťažovateľ bol právoplatne uznaný vinným z trestnej činnosti rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 50/2009 z 10. novembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 6/2010 z 2. marca 2010, v dôsledku čoho v súčasnosti vykonáva právoplatne uložený trest.

III.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014